

Sygn. akt I C 112/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Monika Świerad

Protokolant: Karolina Sławecka

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2018 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa I. P.

przeciwko (...) SA z siedzibą w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA

z siedzibą w Ł. na rzecz powódki I. P. kwotę 207.360zł (dwieście siedem tysięcy trzysta sześćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami licznymi od dnia 6.11.2015 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w Ł. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Nowym Sączu kwotę 12.181,16zł (dwanaście tysięcy sto osiemdziesiąt jeden złotych i szesnaście groszy) tytułem kosztów postępowania;

IV. zasądza od strony pozwanej (...) SA

z siedzibą w Ł. na rzecz powódki I. P. kwotę 16.813,18zł (szesnaście tysięcy osiemset trzynaście złotych i osiemnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Monika Świerad

Sygn. akt I C 112/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24.04.2018 roku

Pozwem inicjującym niniejsze postępowanie powódka I. P. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A z/s w Ł.: kwoty 207.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06.11.2015 r. do dnia zapłaty; kwoty 6.480,00 zł tytułem skapitalizowanej renty dotyczącej kosztów opieki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06.11.2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw (k. 1-7).

Motywuując pozew powódka podniosła, że w dniu 12.01.2015 r. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym. Sprawca zdarzenia S. B., kierujący ciągnikiem siodłowym marki R. o nr rejestracyjnym (...), nie zachował należytej ostrożności podczas jazdy. W wyniku zaistniałego zdarzenia obrażeń ciała doznała m.in. powódka jako pasażerka autobusu. Sprawca szkody w chwili wypadku objęty był ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej w

towarzystwie pozwanego. Powódka zgłosiła roszczenia odszkodowawcze stronie pozwanej i w procesie likwidacji szkody przyznano jej zadośćuczynienie w kwocie 43.000 zł. Z uwagi na to, iż wypłacona kwota jest jej zdaniem rażąco zaniżona w stosunku do krzywdy jakiej doznała, zdecydowała się ona na dochodzenie swoich roszczeń na drodze postępowania sądowego. Powódka zaznaczyła, że wyniku wypadku doznała obrażeń ciała w postaci: urazu wielomiejscowego; urazu głowy; stłuczenia płuc; odmy oddechowej lewostronnej; krwaka lewej opłucnej; złamania żeber po stronie lewej I-X; złamania lewych wyrostków poprzecznych kręgów TH3-TH8; złamania kości krzyżowej; usunięcia śledziony; urazu lewego płata wątroby; złamania prawej kości udowej. Następstwem doznanych obrażeń w wypadku jest obecnie: przykurcz zgięciowy w stawie kolanowym i zmieniony obrys oraz brak ruchomości szczęki. Powódka zaznaczyła, że po wypadku trafiła do Szpitala Wojewódzkiego nr (...) w R., gdzie wykonano zabieg operacyjny polegający na laparotomii, splenektomii, opracowania ran głowy oraz stabilizacji kości udowej. Obrażenia powódki były bardzo ciężkie i wymagały kontynuowania leczenia. Powódka powołała się na to, że kryteria istotne przy ustalaniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia zostały wypracowane w doktrynie oraz orzecnictwie i należą do nich w szczególności: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek poszkodowanego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy, konsekwencje w życiu osobistym, społecznym, zawodowym. Wypadek spowodował szereg różnego rodzaju negatywnych konsekwencji w życiu powódki, zaburzając jej funkcjonowanie. Powódka zmuszona była do zrezygnowania z aktywności fizycznej, a w szczególności ze swojej pasji jaką jest chodzenie na basen, taniec, gra w siatkówkę. Powstałe w następstwie wypadku dolegliwości spowodowały trudności w wykonywaniu codziennych czynności i obowiązków. Bezpośrednio po wypadku, jak również do tej pory powódka wymagała wsparcia i opieki osób trzecich. Nie była w stanie samodzielnie wykonywać najprostszych czynności tj. jedzenie, ubieranie się, utrzymanie higieny osobistej. Wypadek negatywnie wpłynął nie tylko na zdrowie fizyczne, ale także psychiczne powódki. Po operacjach zostały na jej ciele liczne blizny, które w sposób znaczący wpływają na złe samopoczucie powódki. Ponadto nadal ma ona problemy z samodzielnym poruszaniem się. Powódka podała, że jest młodą kobietą, która ze względu na wypadek musiała zrezygnować z życia towarzyskiego, została skreślona z listy studentów, nie jest w stanie podjąć się jakiegokolwiek pracy. Powódka jest zaniepokojona swoim stanem zdrowia i obawia się, że już nigdy nie powróci do stanu zdrowia sprzed wypadku. Porównanie, zgodnie z poglądem SN w wyroku z dnia 27 listopada 1974 r. sygn. II CR 654/74, jakości życia powódki przed wypadkiem i po wypadku prowadzi do wniosku, że przyznana kwota tytułem zadośćuczynienia jest krzywdząca. Zasadnym w opinii powódki pozostaje żądanie uzupełnienia zadośćuczynienia co najmniej 207.000 złotych. Na zasadzie art. 444 par 2 k.c. powódka dochodzi również skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb, bowiem po wypadku wymagana była opieka i pomoc osób trzecich. Przyjęta stawka za godzinę opieki jest umiarkowana i uzasadniona. Zdaniem powódki wysokość kosztów związanych z koniecznością sprawowania opieki należy odnieść do wysokości zarobków w okresie zgłoszenia roszczeń. W roku 2013 wysokość wynagrodzenia minimalnego wynosiła 1.680,00 zł brutto. Zakładając 168 godzinny miesiąc pracy w przeliczeniu na godziny daje to odpowiednio stawkę 9,95 zł brutto. Wskazane w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 11 lutego 2014 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2013 r. (M.P. poz. 146) przeciętne wynagrodzenie wyniosło 3.650,06 zł, co daje 21,72 zł brutto za godzinę. Skapitalizowaną rentę z tytułu zwiększonych potrzeb obejmującą koszty opieki powódka obliczyła w sposób następujący: 90 dni x 8h x 13,50 zł = 9.720,00 zł. Od kwoty tej odjęła 3.240,00 zł przyznane przez TU, co dało żądane w pozwie 6.480,00 zł. Odsetki dla kwoty zadośćuczynienia powódka policzyła od dnia następującego po dniu wydania przez ubezpieczyciela ostatecznej decyzji tj. dnia 05.11.2015 r. jako kończącej proces likwidacji szkody.

W odpowiedzi na pozew (k. 54-65) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Motywuując swoje stanowisko pozwana przyznała, że prowadziła postępowanie likwidacyjne w związku ze zdarzeniem z dnia 12 stycznia 2015r. w miejscowości L., w wyniku którego powódka I. P. doznała obrażeń ciała oraz, że pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem OC w (...) S.A. w Ł.. Na chwilę obecną pozwana zaprzeczyła swojej odpowiedzialności co do zasady jak i wysokości roszczenia. Według pozwanej w przypadku zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych napędzanych przy pomocy sił przyrody odpowiedzialność posiadacza kształtowana jest na zasadzie winy. W niniejszej sprawie powódka nie proponuje

jakichkolwiek dowodów na okoliczność winy kierującego pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...). W ocenie pozwanej nie można zatem jednoznacznie ustalić czy kierujący (...) jest odpowiedzialny za spowodowanie wypadku z dnia 12 stycznia 2015r. Jednocześnie I. P. nie wyjaśniła czy w sprawie zapadł prawomocny wyrok w postępowaniu karnym, a tym bardziej jaka jest jego treść. Zdaniem pozwanej wobec wypłaconych już powódce kwot, obecne jej roszczenia o zadośćuczynienie są rażąco wygórowane, a ich zasądzenie doprowadziłoby do nieuzasadnionego przysporzenia w jej majątku. Ponadto zadośćuczynienie w rozumieniu art. 445 par. 1 kc winno być odpowiednie, tzn. że powinno być utrzymane w rozsądnych granicach. Jednocześnie Sąd ustalając odpowiednią kwotę zadośćuczynienia winien brać pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, a w szczególności rozmiar cierpień psychicznych i fizycznych poszkodowanego. Nie bez znaczenia pozostaje również sytuacja społeczno-ekonomiczna w jakiej funkcjonuje poszkodowany. Pomocniczo Sąd kieruje się ustalonym procentowo uszczerbkiem na zdrowiu. Ciężar wykazania krzywdy oraz jej rozmiaru spoczywa w pełni na powódce. Strona pozwana uznała roszczenia odszkodowawcze powódki za nieudowodnione. Zaprzeczyła zarówno wymiarowi opieki jak i stawce za godzinę opieki. I. P. nie wyjaśnia kto sprawował opiekę, w jakim wymiarze, przez jaki okres. Brak jest również informacji w jakich czynnościach powódka wymagała pomocy osób trzecich. Stawka za godzinę opieki na poziomie 13,50 zł jest w ocenie (...) S.A. w Ł. wygórowana — stawka taka stosowana jest bowiem przez wyspecjalizowane podmioty świadczące usługi opiekuńcze i obejmuje m.in. koszty dojazdu, obciążenia fiskalne, koszty pracy, zysk usługodawcy. Powódka nie przedłożyła jakichkolwiek dokumentów poświadczających, iż opieka była sprawowana przez wyspecjalizowany podmiot, wobec czego brak jest podstaw do przyjmowania stawki na poziomie 13,50 zł za godzinę. Zdaniem pozwanej odsetki od kwoty zadośćuczynienia winny być naliczane od daty wyrokowania. (...) S.A. w Ł. podniosła, że z literalnego brzmienia przepisów wynika, że to Sąd przyznaje odpowiednią kwotę zadośćuczynienia w oparciu w stan sprawy z chwili zamknięcia rozprawy. Ponadto ubezpieczyciel wypłacił bezsporną kwotę zadośćuczynienia, wobec czego nie może być mowy o opóźnieniu po jego stronie.

Pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 16.04.2018 roku wniósł o zwrot kosztów postępowania tj.: 2000 zł tytułem opłaty sądowej, 14.400 zł tytułem kosztów pełnomocnika, 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 379,18 zł tytułem kosztów przejazdu powódki na badania. Spis kosztów wyszczególnił w piśmie z dnia 16.04.2018 k. 859

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12.01.2015 r. powódka I. P. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym, do którego doszło w miejscowości L.. Sprawca zdarzenia S. B., kierujący ciągnikiem siodłowym marki R. o nr rejestracyjnym (...), nie zachował należytej ostrożności podczas jazdy, nie dostosował prędkości jazdy do panujących warunków drogowych i w momencie dojeżdżania do sygnalizacji świetlnej, na której znajdowało się światło czerwone, ustawionej z uwagi na prowadzone roboty drogowe nie zdołał wyhamować prowadzonego pojazdu w wyniku czego zarzuciło jego naczepą, powodując jej otarcie o metalową barierę ochronną po prawej stronie drogi, a ciągnik siodłowy, po tym jak uderzył w tył samochodu osobowego marki C., który był ustawiony jako drugi przed sygnalizacją świetlną, zjechał na lewo na przeciwległy pas ruchu doprowadzając do zderzenia czołowego z prawidłowo poruszającym się z naprzeciwka autobusem marki D. C.. Autobus w wyniku zderzenia zjechał na prawo i uderzył w metalową barierę ochronną. Pojazd C. pod wpływem siły uderzenia przez ciągnik siodłowy, został pchnięty do przodu, w wyniku czego uderzył w tył stojącego bezpośrednio przed sygnalizacją świetlną samochodu ciężarowego marki V. (...).

Wyrokiem z dnia 10.09.2015 roku do sygn. XIVK 145/15 Sąd Rejonowy w Rzeszowie XIV Zamiejscowy Wydział Karny w S. uznał S. B. winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 par 2 kk i art. 177 par 1 kk w zw z art. 11 par 2 kk, polegającego na tym, że w dniu 12 stycznia 2015 r. w L., woj. (...), kierując ciągnikiem siodłowym marki R. o nr (...) wraz z naczepą ciężarową marki K. o nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż w terenie zabudowanym, w którym obowiązywało administracyjne ograniczenie prędkości jazdy do 50 km/h, w czasie dojeżdżania do ustawionej na drodze w związku z prowadzonymi robotami sygnalizacją świetlną poruszał się wyżej opisanym zespołem pojazdów bezpośrednio przed wypadkiem z prędkością około 87 km/h, a w chwili zderzenia z innym pojazdem z prędkością około 60 km/h, w wyniku czego nie zdążył wyhamować zespołu pojazdów przed sygnalizatorem, na którym zapaliło się czerwone światło, w wyniku czego doszło do zarzucenia naczepy ciężarowej i otarcie się jej o metalową barierę ochronną po prawej stronie drogi i uderzenia ciągnika siodłowego w

tył stojącego przed sygnalizacją samochodu osobowego marki C. (...) o nr rej. (...) o nr rej (...), kierowanego przez Z. S., po czym ciągnik siodłowy zjechał na przeciwległy pas ruchu, gdzie zderzył się czołowo z prawidłowo jadącym autobusem marki D. C. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez M. F., w wyniku czego autobus ten zjechał na prawe pobocze i uderzył w metalową barierę ochronną, a uderzony wcześniej przez ciągnik siodłowy samochód marki C. (...) pod wpływem uderzenia przemieścił się do przodu i uderzył w tył stojącego przed nim, bezpośrednio przed sygnalizatorem świetlnym, samochód ciężarowy marki V. (...) o nr rej. (...), kierowany przez A. G. w wyniku czego m.in. jadąca w autobusie jako pasażerka I. P. doznała obrażeń ciała w postaci: urazu klatki piersiowej, licznych złamań żeber, stłuczenia płuc, pęknięcia śledziony i złamania kości udowej prawej, co spowodowało u niej ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej realnie zagrażającej życiu, w rozumieniu art. 156 par 1 pkt 2 k.k. Sprawcę wypadku skazano na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 3 lata próby. Na podstawie art. 72 par 2 kk zobowiązano oskarżonego do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz powódki kwoty 5000 zł.

Powódka od sprawcy wypadku otrzymała 5000 zł w ramach częściowego naprawienia szkody. Sprawca szkody przeprosił ją.

(dowód: notatka urzędowa k. 31-33, postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego k. 34, postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 35, zarządzenie z dnia 27.03.2015 roku k. 36, wyrok z dnia 10.09.2015 oku k. 74-78, oświadczenie powódki k. 89 0:57:13, zeznania powódki k. 89 0:40:18)

Sprawca szkody w chwili wypadku objęty był ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

(okoliczność niesporna)

Bezpośrednio po wypadku powódkę helikopterem przetransportowano do Wojewódzkiego Szpitala nr (...) w R.. Przy przyjęciu stwierdzono uraz klatki piersiowej - liczne złamania żeber, płyn w lewej jamie opłucnowej, uraz lewego płuca, śladową odmę opłucnową, złamanie lewych wyrostków poprzecznych th3-th8, złamanie prawej kości udowej. W dniu 12.01.2015 roku wykonano powódce laparotomię-usunięcie śledziony. Od dnia 12.01.2015 do 24.02.2015 powódka przebywała na oddziale Anestezjologii i Intensywnej Terapii z Ośrodkiem (...). Powódkę leczono operacyjnie, wykonano u niej splenectomię, opracowanie ran głowy, przeprowadzono dwuetapową stabilizację złamania kości udowej, wykonano tracheostomię, drenaż jam opłucnowych. Przez 27 dni była utrzymywana w śpiączce farmakologicznej. Przeszła zapaść, była w bardzo krytycznym stanie. Dopiero rodzina poinformowała ją o skutkach wypadku. Powódka źle psychicznie znosiła pobyt szpitalny, odwróciła się od rodziny. Całymi dniami była otepiąta, czuła wstręt w związku ze swoim wyglądem i licznymi bliznami.

W dniu 24.02.2015 roku powódkę przeniesiono na oddział Chirurgii Ogólnej celem dalszego leczenia. Przebywała tam do 4.03.2015 roku z rozpoznaniem stanu po urazie wielomiejscowym, stanie po (...) i skutecznej resuscytacji, raną głowy, złamaniem żeber 1-10 lewych, odmą opłucnową po lewej stronie, krwiakiem lewej opłucnej, stłuczeniem płuca pneumociele, złamaniem lewych wyrostków poprzecznych kręgów TH3-TH8, złamaniem kości krzyżowej, stanie po splenektomii, stłuczeniem lewego płata wątroby, stanie po stabilizacji złamania prawej kości udowej, (...). Konsultowano ją laryngologicznie i torakochirurgicznie, zlikwidowano jej tracheostomię. Ze względu na (...) włączono antybiotykoterapię.

Następnie powódkę przeniesiono do oddziału Rehabilitacji, gdzie przebywała do dnia 31.03.2015 roku, w którym poruszała się o dwóch kulach łokciowych na krótkich dystansach. W trakcie tej hospitalizacji powódka realizowała indywidualny i kompleksowy program rehabilitacji dostosowany do stanu ogólnego oraz stwierdzonych deficytów ruchowych uzyskując poprawę estetyki i wydolności chodu, wzmocnienie siły mięśniowej kończyn dolnych oraz poprawę wydolności fizycznej i samoobsługi. W stanie dobrym powódkę wypisano do domu z zaleceniami kontynuacji ćwiczeń, okresową kontrolą w poradni Ortopedycznej i Rehabilitacyjnej.

(dowód: notatka urzędowa k. 31-33, dokumentacja medyczna k. 94-181 i k. 198-206 i k. 215-690, zeznania świadka J. P. k. 88 o:9:42, zeznania świadka W. A. k. 88-89 o:26:03, zeznania powódki k. 89 o:40:18)

W okresie od 22.04.2015 roku do 6.05.2015 roku powódka przebywała w (...) SA-szpitalu rehabilitacyjnym.

Leczenie powódka kontynuowała m.in. w Przychodni (...) sp. z o.o. w B. u lekarza rodzinnego. Lekarz odwiedzał ją na wizytach domowych po pobycie w I. w związku z przewlekłymi zapaleniami krtani i tchawicy, artropiami, zaburzeniami snu, wydawał skierowania na rehabilitację.

W związku z utratą śledziona powódka kontynuowała leczenie w poradni hematologicznej. Zalecano jej okresowe szczepienia m.in. na grype, przeciwko pneumokokom i meningokokom.

Powódka kontynuowała leczenie ambulatoryjne w Por. Pulmonologicznej, Zdrowia Psychicznego, Laryngologicznej w G., Por. Urazowo Ortopedycznej w R. i w B.. Leczenie psychiatryczne kontynuowała przez 6 miesięcy od wyjścia ze szpitala. Zażywała przepisywane jej leki. Później jej samopoczucie poprawiło się. Kontynuowała związek narzeczeński z W. A., który trwał od 2012 roku.

(dowód: dokumentacja medyczna k. 182-196 i k. 197 i k. 208, zeznania świadka J. P. k. 88 o:9:42, zeznania świadka W. A. k. 88-89 o:26:03, zeznania powódki k. 89 o:40:18)

Według zaświadczenie lekarskiego o stanie zdrowia wydanego dla potrzeb Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności u powódki rozpoznano zaburzenia stresowe pourazowe, epizod depresji. Leczyła się psychiatrycznie od stycznia 2015. W sierpniu 2015 roku rozpoznano u powódki zaburzenia stresowe pourazowe, zespół depresyjny.

(dowód: wynika badania specjalistycznego k. 196, zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia wydane dla potrzeb Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności k. 207)

Stawka za godzinę usług w Miejsko-Gminnym Ośrodku Pomocy (...) w B. za 2015 rok wynosiła 15,70 zł, a w 2016 roku 16,10 zł

(dowód: pismo (...) k. 69)

Przed wypadkiem powódka była aktywną i atrakcyjną kobietą. Studiowała zaocznie Zarządzanie i Inżynierię Produkcji na (...) w K.. Planowała kontynuowanie studiów w USA, które miał opłacać ojciec. Cieszyła się życiem, odwiedzała znajomych, często bywała w górach. Aktywnie spędzała czas, chodziła po górach, lubiła dyskoteki, chodziła na basen.

Po wypadku zmianie uległo całe życie powódki. Z uwagi na leczenie i nieobecność została skreślona z listy studentów. Po wypadku i hospitalizacji pomagała jej matka i partner we wszystkich czynnościach życia codziennego. Powódka poruszała się, ale wymagała pomocy przy toalecie, sporządzaniu posiłków.

Powódka cały czas skarży się na skutki powypadkowe. Czuje się gorsza i brzydsza z uwagi na liczne blizny oraz przytycie, które jest skutkiem farmakoterapii zastosowanej podczas śpiączki. Cały czas ma problemy z poruszaniem się. Na dłuższych dystansach szybko się męczy, ma problemy z oddychaniem. Ciężko jej wykonywać obowiązki domowe z uwagi na problemy i bóle kręgosłupa. Powódka stroni od znajomych, znacznie się odizolowała. Boi się jeździć autobusem. Samochodem jeździ gdy sama go prowadzi. Jest zależna od innych, wymaga pomocy w obowiązkach domowych. Powódka nie chodzi na basen, po wypadku wypadły jej prawie wszystkie włosy. Powódce cały czas towarzyszy uczucie oszpeceń, dlatego nie utrzymuje żadnych kontaktów towarzyskich. Cały czas zamartwia się o przyszłość. Martwi ją jej niepełnosprawność, konieczność stałego leczenia i to, że będzie potrzebowała pomocy. Powódka przeszła też kolejny zabieg operacyjny złamanej nogi-usunięcie zespolenia. Nadwyrężony mięsień prawego uda groził niedowładem kończyny.

Powódka mieszka wraz z matką, małoletniemu bratem i partnerem w domu w B.. Powódka nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu matki J. P., która pracuje jako nauczyciel z zarobkiem 2.253,76 zł oraz partnera, który wyjeżdża okresowo zagranicę do pracy sezonowej. Powódka stosuje obecnie maści przeciwbólowe i leki przeciwbólowe, których koszt to 40 zł miesięcznie.

(dowód: zaświadczenie o zarobkach matki k. 14, częściowo zeznania świadka J. P. k. 88 o:9:42, zeznania świadka W. A. k. 88-89 o:26:03, zeznania powódki k. 89 o:40:18)

Pismem z dnia 15.04.2015 roku, które wpłynęło do ubezpieczyciela w dniu 21.04.2015 roku powódka zgłosiła szkodę, domagając się kwoty 400.000 zł zadośćuczynienia i 9.720 tytułem kosztów opieki.

W toku likwidacji szkody w dniu 11.05.2015 roku wypłacono powódce 10.000 zł zadośćuczynienia, w dniu 16.06.2015 roku 21.000 zł zadośćuczynienia, w dniu 6.11.2015 roku 12.000 zł zadośćuczynienia oraz 2488,20 zł zwrotu kosztów leczenia i 3240 zł za koszty opieki.

(dowód: pismo powódki z dnia 12.02.2016 roku k. 40, akta likwidacji szkody na płycie CD k. 61)

Obecnie powódka skarży się na trudności z mówieniem (chrypka, traci głos po dłuższym mówieniu), gniece w klatce piersiowej, dolegliwości bólowe po wysiłku z dusznością, zadyszka, łatwe męczenie się, dolegliwości bólowe stawu biodrowego prawego z ograniczeniem ruchomości, dolegliwości bólowe uda prawego z ograniczeniem ruchomości w stawie kolanowym prawym, bóle kręgosłupa piersiowego i okolicy krzyżowej nasilające się w pozycji przymusowej i przy zmianie pogody. Powódka ma liczne blizny. Blizny policzka lewego dł. 4-5cm, grzbietu nosa 2-3cm, po tracheostomii 2,5-3 cm, po laparotomii 18-21 cm, po drenażu lewej jamy opłucnej — pozaciągana 6cm, prawej jamy opłucnej 2cm, blizny pooperacyjne uda prawego dł. 8cm, 12cm po bocznej stronie, pięć blizn po stabilizatorze zewnętrznym — 2cm, dwie blizny okolicy kolana prawego 3,5cm, 2cm. Blizna prawej kończyny dolnej od okolicy zewnętrznej biodra i uda prawego o wym 43 cm długości i 1 cm szerokości. Liczne drobne blizny na grzbiecie obydwu rąk. Wszystkie blizny powódki są nieznacznie szpecące i bez zaburzeń funkcji. Powstałe blizny pourazowe są trwałym skutkiem doznanego urazu. Obecność blizn wpływa na stan psychiczny powódki i poczucie jej wartości. Blizn tych nie da się całkowicie usunąć, w drodze zabiegów chirurgii plastycznej. Postępowanie zabiegowe może w pewnym stopniu zminimalizować skutki oszpecenia. Blizny nie powodują pogorszenia stanu zdrowia powódki. Obecność blizn powoduje sumarycznie trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 16%.

Od wypadku poprawiła się mowa powódki, ustąpił kaszel. Od czasu wypadku powódka przytyła 21 kilogramów. Leków pulmonologicznych nie zażywa. Dalej profilaktycznie się szepci.

Powódka w wyniku wypadku z dn. 12.01.2015r. doznała następujących obrażeń ciała: urazu wielomiejscowego, pęknięcia śledziony, stłuczenia lewego płata wątroby, krwiaka jamy otrzewnej, rany tłuczonej głowy, stłuczenia lewego płuca, złamania żeber lewych I-X, odmy opłucnowej lewostronnej, krwiaka lewej opłucnej, stłuczenia płuca z pneumocele, złamania lewych wyrostków poprzecznych (...) - (...), złamania kości krzyżowej, złamania trzonu kości udowej prawej. Stwierdzone obrażenia skutkowały trwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 85% w oparciu o pkt. 1a-5%, pkt. 71a-15%, pkt. 72a-5%, pkt. 58-10%, pkt. 61 b - 20%, pkt. 91-10%, pkt. 98-5%, pkt. 147a - 15% załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. (poz. 1974) - według biegłego chirurga. Z powodu obrażeń klatki piersiowej i płuc powódka wymagała intensywnego leczenia farmakologicznego, wielokrotnie była konsultowana przez torakochirurga, miała wykonywany drenaż opłucnej, zabiegi bronchoskopii z odsysaniem treści krwistej z drzewa oskrzelowego. Kontrolne badanie KT klatki piersiowej w dniu 21.12.2015r. uwidocznilo w tkance płucnej niewielkie, nieregularne i linijne blizny włókniste w segmencie 5 i 8 płuca prawego i segmencie 6 i 8 płuca lewego, stan po złamaniu żeber 3 - 9 w linii łopatkowej po stronie lewej ze zrostami kostnymi z dużymi, łączącymi się ze sobą odczynami sklerotycznymi. Aktualna spirometria z dnia 3.02.2017 roku była prawidłowa, próba rozkurczowa była ujemna. Badaniem przedmiotowym w chwili obecnej nie stwierdza się patologii ze strony układu oddechowego. Zgodnie z Tabelą Norm Procentowego Uszczerbku Na Zdrowiu będącą załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 roku powódka doznała uszczerbku na

zdrowiu: wg punktu 58a Tabeli - 10% (uszkodzenie co najmniej 2 żeber z obecnością zniekształceń klatki piersiowej bez zmniejszenie pojemności życiowej płuc), wg punktu 61a - 10% (uszkodzenie płuc i opłucnej bez niewydolności oddechowej). Powódka do chwili obecnej może odczuwać bóle w klatce piersiowej po wysiłku, co ma związek z przebytymi licznymi złamaniami żeber, uszkodzeniem opłucnej, a także mogą to być bóle spowodowane doznany uszkodzeniem kręgosłupa. Łatwe męczenie się może wynikać ze znacznej nadwagi i osłabienia mięśni spowodowane długotrwałym unieruchomieniem i związanym z tym zmniejszeniem aktywności ruchowej. Aktualnie nie rozpoznano choroby płuc u powódki. Powódka nie leczy się z powodu patologii w obrębie układu oddechowego.

Zgłaszane przez powódkę dolegliwości mają związek z przebyłym wypadkiem. Skutki wypadku wpłynęły negatywnie na aktywność życiową i społeczną powódki. Obrażenia odniesione przez powódkę wiązały się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi (8 w skali analogowo - wzrokowej (...) w trakcie hospitalizacji). Ze względu na rozległe obrażenia wielonarządowe w przyszłości mogą występować negatywne konsekwencje (np. zmiany zwyrodnieniowe narządu ruchu, niewydolność oddechowa). Powódka wymaga okresowej kontroli ortopedycznej, pulmonologicznej i dalszego leczenia rehabilitacyjnego. Powódka wymagała opieki osób trzecich po wypisie ze Szpitala przez okres 3 miesięcy (1 miesiąc 6h dziennie, 2 miesiąc 4h dziennie, 3 miesiąc 2h dziennie).

W wypadku powódka nie doznała uszkodzenia układu nerwowego, wykonane badanie TK głowy nie uwidoczniło uszkodzeń kości sklepienia i podstawy czaszki, nie uwidoczniło objawów uszkodzenia mózgu. U powódki nie rozpoznano żadnego schorzenia neurologicznego, nie wymagała konsultacji ani leczenia neurologicznego. Obecnym badaniem neurologicznym nie stwierdza się objawów uszkodzenia ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego.

Przed wypadkiem powódka była osobą pełnosprawną psychicznie i fizycznie, aktywną. Realizowała się w typowych dla wieku rolach społecznych, co dawało jej satysfakcję, wszystko w jej życiu układało się dobrze, bez przeszkód realizowała swoje plany życiowe. Wypadek pozbawił ją samodzielności, wywołał u niej uraz psychiczny, zachwiał jej poczuciem bezpieczeństwa i stabilności życiowej. Sposób relacjonowania wypadku i pobytu w szpitalu, ujawniane w wypowiedziach poczucie krzywdy i bezsilności wobec wypadku i jego konsekwencji oraz fakt, że wspomniane wydarzenia wywołują u niej żywe, negatywne reakcje emocjonalne, wskazują na utrzymywanie się urazu psychicznego związanego z wypadkiem. Wskutek wypadku wystąpiły i utrzymują się zaburzenia adaptacyjne do nowej sytuacji psychologicznej jaka wytworzyła się wokół powódki w związku z konsekwencjami wypadku. Powódka nie akceptuje siebie jako osoby potrzebującej pomocy, zależnej od innych, godzi to w jej poczucie wartości i wywołuje złość. Największe zmiany w funkcjonowaniu osobowości dotyczą jej samooceny i oceny siebie jako kobiety. Szpecące blizny i uszkodzenie krtani, otyłość, trudności w poruszaniu się, to nie tylko wady odbierające jej atrybuty atrakcyjności, urody, poczucie pewności siebie, jako kobiety, ale również odczuwane przez nią jako oszpecające przykrości, utrudniające codzienne funkcjonowanie. U powódki wystąpiły i utrwaliły się zaburzenia w funkcjonowaniu osobowości, związane ze skutkami wypadku: obniżenie samooceny, niestabilność emocjonalna, postawa lękowa, przejawiająca się obawami i niepewnością co do przyszłości, skłonność do wahań nastroju, rozdrażnień, stanów przynębiennych, natrętne powracanie wspomnień z pobytu w szpitalu i wypadku, emocjonalne przeżywanie tego jako traumy, która zmieniła jej dotychczasowe funkcjonowanie psychiczne i społeczne. U powódki wystąpiły zmiany w funkcjonowaniu osobowości, zarówno w przeżywaniu wewnętrznym siebie, jak i otaczającego świata oraz w zachowaniu, które utrwaliły się w formie zespołu nerwicowego lękowo - depresyjnego o charakterze (...). Powódka nie zaakceptowała swojej sytuacji, nie pogodziła się z koniecznością zmiany swojego stylu życia i korekty planów życiowych. Procentowy uszczerbek na zdrowiu, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku (Dz. U. 2002 nr 234, poz. 1974) wynosi 10%-pkt 10.

(dowód: opinia biegłego chirurga Z. C. k. 724-725, opinia biegłego neurologa R. J. k. 741-743, opinia biegłego pulmonologa T. J. k. 762-766, opinia psychiatryczno-psychologiczna k. 789-798 i k. 820, opinia chirurga chirurgii plastycznej A. K. k. 835-843, zdjęcia k. 20-30)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną przedłożoną przez powódkę i dokumenty przedstawione przez stronę pozwaną, a zalegające w aktach likwidacji szkody. Autentyczność tej dokumentacji nie budziła wątpliwości Sądu.

Okoliczności stopnia uszczerbku na zdrowiu powódki, rokowań na przyszłość, kalectwa związanego z wypadkiem Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych chirurga, neurologa, pulmonologa, psychiatry i psychologa, chirurga chirurgii plastycznej. Opinie te Sąd uznał za pełne, fachowe i rzetelne. Wnioski opinii w części doznanych przez powódkę obrażeń były zasadniczo zbieżne. Nie były również kwestionowane przez strony.

Wiarygodne były dla Sądu zeznania samej powódki i świadka W. A. - partnera powódki. Powódka i świadek zbieżnie przedstawili proces leczenia, skutki powypadkowe i obecne ograniczenia jakich powódka doznaje. Ich zeznania korespondują z bogatym materiałem dowodowym - dokumentacją leczenia. Podobnie - także wiarygodnie w/w okoliczności przedstawiła świadek J. P. - matka powódki. Jej zeznań Sąd nie podzielił tylko w zakresie, w którym relacjonowała wymiar i czasookres koniecznej powódce opieki, gdyż te zeznania różniły się od wniosków biegłego chirurga.

W toku postępowania nie przesłuchano organu pozwanej, gdyż z tego dowodu zrezygnowała - k. 56.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenia powódki są częściowo zasadne, znajdując oparcie w treści art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 445 k.c. i 444 k.c. Zgodnie z art. 436 § 1 k.c., odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym (art. 435 kc) ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Z mocy art. 436 § 2 kc w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Osobą bezpośrednio odpowiedzialną za spowodowanie obrażeń ciała powódki jest S. B., kierujący ciągnikiem siodłowym marki R. o nr rejestracyjnym (...), który został prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 177 par 2 kk i art. 177 par 1 kk w zw z art. 11 par 2 kk. Powyższy wyrok skazujący wiąże Sąd w postępowaniu cywilnym z mocy art. 11 kpc.

Pozwany zakład ubezpieczeń jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej powódce przez tegoż kierowcę, na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych tj. na podstawie art. 822 k.c. w związku z art. 34 i 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22.05.2003 roku. Zgodnie z art. 822 k.c. § 1. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Natomiast § 4 stanowi, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Na mocy art. 34 ust 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych: z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ponadto ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35). Powódka jest osobą trzecią, o której mowa w art. 822 § 1 k.c., wobec czego przysługuje mu prawo dochodzenia roszczeń od zakładu ubezpieczeń.

Strona pozwana kwestionowała swoją odpowiedzialności opartą na treści art. 436 § 1 k.c. twierdząc, że do wypadku doszło na skutek zderzenia dwóch pojazdów, zatem co do odpowiedzialności kierowców znajdzie zastosowanie zasada winy, a nie ryzyka. Powyższe stanowisko pozwanej jest błędne. Art. 436 § 2 zd 1 kc dotyczy roszczeń zgłaszanych przez kierowców, którzy doprowadzili do kolizji. Tymczasem powódka nie był kierowcą żadnego z pojazdów tylko, pasażerką autobusu. Odpowiedzialność kierowcy ciągnika siodłowego wobec niej wynika z art. 436 § par 1 kc tj. z zasady ryzyka.

Zresztą to wyłącznie ten kierowca został prawomocnie skazany za doprowadzenie do wypadku w dniu 12.01.2015 roku, w którym obrażeń doznała powódka.

Pozwana wskazywała też na fakt zrekompensowania roszczeń, zatem kwestią sporną pozostawała również wysokość należnych powódce kwot.

Art. 445 § 1 kc pozwala na zasądzenie odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (tj. ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być przede wszystkim uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Ponadto zadośćuczynienie ma posiadać charakter kompensacyjny i obiektywnie rzecz biorąc musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Nie jest możliwe zatem zasądzenie kwoty symbolicznej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15 lutego 2006r., IV CK 384/05; por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 8 listopada 2005r., I Aca 329/05). Z drugiej jednak strony zadośćuczynienie nie może być zbyt wygórowane, bo prowadziłyby to do nieuzasadnionego wzbogacenia osoby poszkodowanej. Jego kwota winna być tak dobrana, aby odpowiadała aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001r., III CKN 427/00).

Sąd uznał, że dla złagodzenia cierpień fizycznych i psychicznych powódki należy przyznać jej zadośćuczynienie w kwocie 250.000 zł, które należało pomniejszyć o 43.000 zł wypłacone przez ubezpieczyciela, do zasądzenia pozostało zatem 207.000 zł, żądane pozwem. Rozstrzygając kwestię zadośćuczynienia dla powódki Sąd zważył, że wypłacone przez ubezpieczyciela zadośćuczynienia nie było adekwatne. Określając zadośćuczynienie odniósł się do zgłoszonego przez powódkę roszczenia i jego wysokości.

Na wysokość zadośćuczynienia ustalonego przez Sąd przede wszystkim wpływ miał ustalony przez biegłych 131 % uszczerbek na zdrowiu powódki oraz jej wiek. Powódka uległa wypadkowi gdy miała 21 lat, była młodą aktywną i zadowoloną z życia i siebie kobietą. Realizowała swoje pasje wraz ze znajomymi, aktywnie spędzając z nimi czas. Podjęła studia na (...) w K.. Planowała kontynuację nauki w USA. Powódka realizowała się w typowych dla wieku rolach społecznych, co dawało jej satysfakcję. Miała rozległe plany i marzenia, które nieodwracalnie zweryfikowały obrażenia jakich doznała w wypadku.

Jak wykazało to postępowanie proces leczenia powódki był długi i trwał nie przerywanie od momentu wypadku trzy miesiące. Powódka znajdowała się początkowo w stanie krytycznym, przeszła zapaść. Dopiero po 27 dniach wybudzono ją ze śpiączki farmakologicznej. Powódka w wyniku leczenia i rehabilitacji doznawała znacznych dolegliwości bólowych. Była ograniczona ruchowo, wymagała pomocy najbliższych już po powrocie do domu.

Poza dolegliwościami bólowymi, powódka również źle psychicznie zniosła konsekwencję powypadkową. Jak wynika z opinii psychologiczno-psychiatrycznej. wypadek, w którym powódka odniosła poważne obrażenia, skutkujące zabiegami operacyjnymi, intubacją, sztuczną wentylacją, stanem śpiączki powikłanej nagłym zatrzymaniem krążenia, silnymi dolegliwościami bólowymi, pozbawieniem samodzielności przy konieczności korzystania z pomocy innych wywołał u niej uraz psychiczny i zachwiały jej poczuciem bezpieczeństwa i stabilności życiowej. Powódka cały czas ma poczucie krzywdy i bezsilności wobec konsekwencji powypadkowych. Utrzymuje się u niej uraz psychiczny związany z wypadkiem i zaburzenia adaptacyjne.

Szczególnie dotkliwie powódka odczuła przerwanie planów, konieczność dostosowania swojego sposobu funkcjonowania do warunków zdrowotnych i rehabilitacji. Wypadek w dramatyczny sposób przerwał aktywne życie powódki, wyłączył ją z funkcjonowania i zmusił do przystosowania się do życia w nowych warunkach, gdy wcześniej była osobą sprawną ruchowo i energiczną. Wpłynął też negatywnie na możliwości zdobywania wiedzy i kontynuowania nauki przez powódkę, ograniczając ją na tym polu w sposób bardzo znaczący. Powódka z uwagi na komplikacje powypadkowe została skreślona z listy studentów. Doznane obrażenia, konieczność dalszego leczenia

wykluczają także obecnie możliwość dalszej edukacji. Z zgodnie z orzeczeniem SN z dnia 22 czerwca 2005 r. (III CK 392/2004) „ (...) utrata zdolności do pracy i możliwości samorealizacji oraz czerpania przyjemności z życia wywołuje niewątpliwie silniejsze cierpienia psychiczne u człowieka młodego, niż u człowieka w wieku dojrzałym czy wręcz podeszłym. Głębsze będzie poczucie krzywdy u człowieka, który doznał kalectwa będąc w pełni sił, niż u człowieka dotkniętego ograniczeniami związanymi z wcześniejszą niepełnosprawnością (...). Także stan majątkowy poszkodowanego ma znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia w tym sensie, iż jego stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć mu doznane cierpienie (...)”. Biorąc pod uwagę powyższe orzeczenie należało uznać, że krzywda moralna powódki była bardzo duża, co nie pozostało bez wpływu na ustalenie kwoty zadośćuczynienia przez Sąd. Według opinii biegłych skutki wypadku wpłynęły negatywnie na aktywność życiową i społeczną powódki. Z uwagi na rozległe obrażenia wielonarządowe w przyszłości mogą ujawniać się dalsze komplikacje zdrowotne. Powódka cały czas będzie wymagać specjalistycznego leczenia i rehabilitacji. Bardzo dotkliwie powódka znosi trwale oszpecenie ciała, co dla młodej kobiety jest niewątpliwie dużą traumą. Jedną z komplikacji leczenia powypadkowego jest też rozregulowanie układu hormonalnego, które skutkuje tyciem powódki. I to również ma nieodzowny wpływ na wygląd powódki, którego ona nie akceptuje. Ma na tym tle kompleksy. Szpecące blizny, otyłość, trudności w poruszaniu odbierają powódce atrybuty atrakcyjności, urody, pewności siebie jako kobiety, powyższe zdaniem Sądu również wpływało na przyznaną wysokość zadośćuczynienia, w kontekście odczuwanej przez powódkę krzywdy.

W świetle powyższego Sąd uznał, że żądana przez powódkę kwota zadośćuczynienia nie była kwotą zbyt wygórowaną w świetle okoliczności niniejszej sprawy. Sąd nie odliczył od przyznanego zadośćuczynienia kwoty 5000 zł wypłaconych powódce przez sprawcę wypadku na mocy art. 72 § 2kk tytułem częściowego naprawienia szkody. Obowiązek wyrównania szkody nałożony w wyroku karnym na podstawie art. 72 § 2 k.k. zawiera wprawdzie element odszkodowawczy, jednak ma przede wszystkim charakter penalny. Ponadto w sytuacji powódki miał w zasadzie wymiar symboliczny.

W przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia art. 444 § 1 kc stanowi, że naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty związane z pokryciem strat materialnych i kosztów leczenia. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe (por. M. Nesterowicz (w:) Kodeks..., s. 425; G. Bieniek (w:) Komentarz..., s. 416; wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, M. Praw. 2008, nr 3, s. 116). Pojęcie „wszelkie koszty” oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić, a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu (wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, LEX nr 378025). Celowość ponoszenia wszelkich wydatków może być związana nie tylko z możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też z potrzebą utrzymania tego stanu, jego nie pogarszania (por. wyrok SN z dnia 26 stycznia 2011 r., IV CSK 308/10, LEX nr 738127). Zawsze jednak obowiązek zwrotu dotyczy wydatków rzeczywiście poniesionych i nie wystarczy wykazanie, że były one obiektywnie potrzebne (wyrok SA w Poznaniu z dnia 8 lutego 2006 r., I ACa 1131/05, LEX nr 194522).

Sąd przyznał powódce odszkodowanie za koszty opieki osób trzecich. Według opinii biegłego ortopedy powódka wymagała opieki przez 3 miesiące po opuszczeniu szpitala w R. w różnym wymiarze czasu: przez pierwszy miesiąc po 6 h dziennie, w drugim miesiącu po 4 h dziennie, a w trzecim miesiącu po 2 h dziennie. Sąd do obliczenia odszkodowania zastosował stawkę 10 zł za godzinę opieki, uznając tą powoływaną przez powódkę za zawyżoną, skoro opiekę nad nią sprawowali najbliżsi, a nie profesjonaliści. Opieka ta dotyczyła głównie potrzeb życia codziennego i pomocy w dojazdach na leczenie, niezasadnym było zatem zastosowanie stawki MOPS. Także przyjęta przez ubezpieczyciela stawka rozliczenia kosztów opieki była nieadekwatna i za niska, skoro ubezpieczyciel określił ją na poziomie 6 zł. Sąd uśrednił w/w stawkę do 10 zł za godzinę, co dało odszkodowanie w wysokości 3600 zł (30 dni * 6 h * 10 zł = 1800 zł , 30 dni * 4 h * 10 zł = 1200 zł , 30 dni * 2 h * 10 zł = 600 zł, w sumie 3600 zł). Od kwoty tej odliczono przyznane przez ubezpieczyciela świadczenie w kwocie 3.240 zł. Do zasądzenia pozostało zatem 360 zł z tytułu opieki osób trzecich.

Uwzględniając roszczenia zgłoszone przez powódkę Sąd przyznał jej łącznie 207.360 zł.

Odnosnie przyznania odsetek od zadośćuczynienia to ustawa z dnia 22 V 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz.1152) w art.14 jako zasadę wskazuje wypłatę odszkodowania w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (ust.1). W przypadku zaś gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Regulację tę z uwagi na kompensacyjny charakter odnieść także do zadośćuczynienia (vide wyrok SN z dnia 16 XII 2011r., V CSK 38/11).

Odsetki policzono od dnia 6.11.2015 roku według żądania pozwu. Pismem z dnia 15.04.2015 roku, które wpłynęło u ubezpieczyciela w dniu 21.04.2015 roku powódka zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi, domagając się kwoty 400.000 zł zadośćuczynienia i 9.720 tytułem kosztów opieki. W dniu 10.10.2015 roku zapadł wyrok karny przeciwko sprawcy wypadku. Od momentu wydania tego wyroku strona pozwana miała świadomość co do przesądzenia własnej odpowiedzialności, uwzględniając treść tego wyroku mogła w sposób obiektywny rozpoznać roszczenia powódki.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 98 kpc uznając powódkę za wygrywającą proces. Powódka wygrała sprawę w 97 %, powództwo oddalono tytło w niewielkiej części. Wobec powyższego Sąd nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz SP opłatę od pozwu od zasądzonego roszczenia, ponad kwotę uiszczoną przez powódkę tj. 8.368 zł oraz koszty opinii biegłych pokryte przez SP w wysokości 3813,16 zł.

Sąd zasądził też od strony pozwanej na rzecz powódki zwrot kosztów procesu wg przedstawionego spisu tj. 2000 zł uiszczonej opłaty od pozwu, 14.400 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego zgodnie z par 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22.10.2015 roku w wersji obowiązującej w dacie złożenia pozwu wraz z opłatami od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł, oraz kwotę 379,18 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu na badanie przez biegłego chirurgii plastycznej, popartymi wydrukami biletów.

SSO Monika Świerad